

«Вставай, вставай, мій батенько,
«Уже ж годі спати,
«Уже ж мені с тобою не вік віковати,
«Посліднюю та ніченьку в тебе ночувати,
«Посліднюю вечеріньку в тебе вечеряти.

№ 423.

Ой кувала зузуленька у садочку,
Прихиливши головоньку як листочку.
Та щось вона та куючи говорила:
«Ой не буде та зімочка, як літечко,
«Ой не буде садовина зеленіти,
«Тільки буде спід сніжечків та черніти.
Ой плакала дівчинонька у світлиці,
Прихиливши головоньку до скам'яци.
Ой щось вона да плачучи говорила:
«Ой не буде та свекорко, як батенько,
«Ой не буде на вулицю він пускати;
«Ой хоч пусте на юлицю тай пригрустит:
«Іди, іди, чужа дитина, іди не барися,
«А в сінички, за двірочки тай вернися.
«Ой спаси-бі, мій батенько, погуляла,
«Я вь сіничках за дверіма постояла.

№ 424.

Ой де ж це ж ти, дівчинонька, та бувала,
Що інеем та косинька припала?
У Вільмові, подружечки, воду брала,
У Вільмові провулочки та частіи,
В провулочках та садочки тай густіи,
На садочках та інеі та рясніи;
Ой там же я, подружечки, воду брала,
А інеем косинонька тай припала.